

Когато тръгнахме за воденицата на дѣда Мирча, небето се бѣше избистрило като око на птиче. Слънцето—навалило на западъ — напичаше.

— Задържа хубаво време тази година баба Марта, — рече другарѣтъ ми. — Ако и утре е такова, ще има да се изтѣгаме предъ воденицата на припекъ.

Ала когато възлѣзохме на Бижовъ ридъ, гледаме: отъ Широкия долъ се закъртили мъгли и поематъ нагоре къмъ Бѣлата вода.

— Урочаса времето, Димо, — рекохъ на другаря си. — Гледай, какъвъ е пушилекъ въ Широкия долъ! Ще вали.

И не мина много, стегна единъ мокъръ студъ, какъвто само баба Марта може да прати.

Воловетъ опериха уши и забързаха надолу, а по гърбоветъ имъ затрептъ роса. Ние измъкнахме ямурлуцитъ и се закачулихме.

Когато стигнахме, дѣдо Мирчо не излѣзе, както другъ пжтъ, да ни посрещне.

— Трѣбва да е отишелъ въ село, — казахме си ние и започнахме да разпрѣгаме. Но следъ малко го видѣхме да иде откъмъ долната воденица съ стълба на рамо.

— Кжде се губишъ, дѣдо Мирчо, че нѣма кой да ни посрещне?

— Не ми се сърдете, момчета! Съ други гости съмъ улисанъ днесъ. Далечни гости презморци сж ми пристигнали. Тѣмъ бързамъ да пригода.

Спогледахме се съ моя другаръ, защото не разбрахме думитъ на стареца, а дѣдо Мирчо настави:

— Ластовичкитъ, ластовичкитъ ми пристигнаха. Дружинката ми презъ лѣтото. Па като се замъглиха чукитъ и разбрахъ, че баба ви Марта е решила да си покаже сертлика, отидохъ до